

Ἐξιστορεῖ τὴν τεμπελῆ
τοῦ κόμματος μὲν τόνο,
καὶ ἔσφυλλίζει τὴν ἐληκ
τὸν Φακιρὸν μὲν πόνο.

Τῆταν τοῦτο πούπαθε μὲν τῇς ἐληκτές τοὺς φέρουε...
ἔκει ποῦ πρόσμενε κουκιὰ νά' ὅρη μονάχη τέρουε.
Τῆταν τοῦτο πούπαθε, Αγνών, ωρὸς Αγνών,
καὶ ὁ Λάμπρος δὲ Καλλιφρονᾶς γελᾷ καὶ ἔσφαντόνει;

Οἱ Πέρσαι, Λάμπρος βουλευτής,
οἱ Πέρσαι Λάμπρος εὐκτόπης,
καὶ πανηγύρι γίνεται γι' αὐτὸν στὴν Τεχεράνη,
καὶ ὁ νέος Σάχης τῶν Περσῶν
μετὰ λαμπάδων καὶ πυροῦ
προσέρχεται μὲν στέφναι τὸν νικητὴν νά' ράνη.

Παιδιάρι τῇς ἐλευθέρες γῆς καὶ σεῖς παιδιά τῆς δουλίης,
πατάζετε τὸν Βούλγαρο, τὸν Βλάχο, τὸν Διάσεκο...
Καλλιφρονᾶς ἔνικης καὶ πάσι καὶ ὁ Φαρδούλης,
καὶ ἐν δὲν τὸν βγάλκαν βουλευτή, τὸν βγάλκαν ἀπ' τὸ φρέσκο.

Πρόβολες στὸ μπαλκόνι σου
καὶ δηηγήσου. Ράλλη,
πῶς πῆρε τὸ Κορδόνι σου
τὴν νίκην τὴν μεγάλην.

Τριγοῦμεν τὸν ἄγωνα σου,
δεῖξε μας τὴν Κορδόνα σου
καὶ ἀπ' τὸ παράθυρό σου.

Σήκωας ἐπάγω τὰ μαλλιά
καὶ βύμασε μὲ τὴν ἐλρά
καὶ τὸν συμπέθερό σου.

Καὶ ὁ Ράλλης ἔτινάθηκε καὶ ἐρώναξε Κορδόνι
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας ἐθύγηκε στὸ μπαλκόνι,
καὶ φίλους ἐργάστησε μὲ τὴν ρεπούμπλικά του
καὶ δῆρος καὶ τὸν πλεούσον ἕκαν τὰ νευρικά του,
καὶ μὲν τὸ μένος τῆς δργῆς καὶ τὸ θυμός του πράτου
θέντως καὶ τέβηκε μὲ τὸν συμπέθερό του.

Καὶ Γενενάδιων ἔργασε καὶ Κότηρῶν τομάρι
σὲν πρώτῳ παλληκάρι,
καὶ γεά σας, ἔσκους, παιδιά τῆς μπάτσικας δεσκικα,
μόνος ἐγὼ καὶ τῇς Βλάχας τῶν Κόντηρων νενίκηκα,
καὶ αὐτὸν τοῦ συμπέθερου μου τὸ νέον τὸ Κορδόνι,
ποδ τέτοιο καὶ οἱ Δελφοί τὸ Μέν, μας τέτοιο καὶ ἡ Δωδώνη.

Εἶδα κορδόνια, βρέπε παιδιά, καὶ τοῦ Μαυρομιχάλην,
διλλὲ κανέναν γηράσιο δὲν είναι σαν τοῦ Ράλλη.
Ἄς πάρι κάθε φεύτικο κορδόνι νά' κουρεύεται,
σεῖς τὸ δίκιο μου μονάχη μὲ πίστιν νέ λατρεύεται,
ποδ κατ' ὀδούσαν ἔρχεται καὶ ἀμέσως ἐκ τοῦ γέρου...
τοῦ Ράλλη νά πιστεύεται καὶ ὁ στού συμπέθερο.

Μισά μεγάλη πατενάζα
γιὰ τῆς Λόντρας τῶν γεννάδων.

Φ.—Δέν ἔρω, διπλωμάτη μου, τί κάνουν στὴν Αγγλία,
ποδούς καὶ ἐκείνην Σύνταγμα καὶ τόσα μεγάλεια,
μας δίχως Σπάτα καὶ Χασιά
καὶ δίχως Κορωπί.

Ἐδώ δὲν πάνεις χαροτσάδ,
της Λόντρας τεσλεπή.

Πόσα δὲν είπε καὶ γιὰ σὲ τῆς γλώσσας μας ή χάρις,
διλλὲ δικαὶος σι κατάκερδα δὲν πρέπει νά τὰ πάρη,
γιατὶ είναι πράγματα σὲ μᾶς παραπολοῦ συνήθη
καὶ σαν θεσμοί νομίζονται καὶ πάτρια μας ἡπ.
Τῆς Ρωμηοσύνης ἐκλογὴ χωρὶς βρισιάτες, Μυλλόρδοι,
μοι ψινέται σὲν σκορδαλιά, ποδὲν μαρίζει σκέρδο.

Βρισιδικοὶ φρέρτωσιν γερά
καὶ στὴν δική σου ράχη,
καὶ θήτων γιὰ σάνα συμφορά
τῶν Πλαταίων ἡ μαχή.

Καθόλου δὲν σ' ὀψέλλεται οι λόγοι στὰ μπαλκόνια,
μήτε καὶ ἡ φουστανέλαις σου, μήτε καὶ τὰ κορδόνια.
Καὶ ἐσίσαι σὲ φουστανέλαις καὶ τοῦ Λονδίνου σέλαις,
πλὴν διπορίθηκε τὸ παιδί της ντόπιας φουστανέλαις.

Θερρῷ πῶς πύργους μυθικοὺς εἰς τὸν άέρα κτίζεις
καὶ ἔγω στὸ Κέντρο σ' ἔβλεπε πρὸς κέντρα νά λακτίζεις.
Ρουκέταις εἰς καρπότοις ἔ... πρίμα στὴν ἀμαξάδες...
ἴδω σὲ τρωνε κουμπαριάτες, στὴν Λόντρα Μεταξάδες.

Καὶ τώρα λένε πῶς ἔδω θ' ἀποκατασταθῆς,
καὶ θὰ πολιτευθῆς,
Ἐγ' δικαὶος σὲ παρακαλῶ
νὰ παραιτήσῃς γιὰ καλὸ
τὸν τόπο τὸν διάσπαιρο,
ἐκτὸς ἂν ξῆχης καὶ μεγάλο
καὶ χρήματα γιὰ χάσιμο.

Καὶ ἐν θελήσης μὲς στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ ποθητό
νά τὸ στροφής γιὰ καλά,
καθέει μέρα, διπλωμάτη, θέργωματα νά σ' ἀρετῶν
πόπε τὸ πῆρε μεράλ.

Νάχε τῇς δικαίους σου λίραις τὰ μηράλ μου καὶ μιὰ λύρα
διν ἔρχομαι διό πέρα
μέσον ἀπὸ τὴν Εγγλατέρα
γιὰ νά βαλω καὶ ἔγω καλπη καὶ νά κάνω τὸν σωτήρα.

Ἐάν δημάς ἀνελπίστως ἐπιμένης μὲ διλλάτε,
ποδ σοῦ λέγ' δρόβια κορτά,
μέσασ' στοὺς Ρωμηοὺς νά δράσῃς μὲ τὴν Αγγλική σου φύσι,
τόπε πάξ νὰ πάρεις φόρα
καὶ ἔρχομαι ἀπὸ τώρα
νά βαπτίζης, νά μωρώης, καὶ δικαὶος ζήσης καὶ μὴ ζήση.

Βάπτιζε καὶ μάρωνε,
γιὰ βαπτήσαις πατέρωνε,
καὶ θέτο μὲ βαπτητημάδος
νά κτυπής τὰ ντόπια τάκια,
καὶ μιάδε μέρα τοὺς Ρωμηοὺς
νά τοὺς κάνης Εγγλατέρα.

Μαζ καμποσεις ποιείλασε,
μ' ἄλλους λόγους δηγγιλασε.

Ἐστω πρὸς γνωστοὺς κυριῶν, πρὸς γνωστοὺς καὶ κυρίων
ποὺς τοῦ Μπακιάνου τὸ γνωστὸν τ' "Οδοντοτετρετόν
μετὰ τὸν θανάτον αὐτοῦ καθόλου δὲν ἀργεῖ
καὶ ὅποι λαμπρά διεύθυνεις σὰν πρώτας λεπτουργεῖ.
Αλλά καὶ δὲν πρώτας τῶν ιερῶν διπλωματοῦχος φάνει
καὶ τοὺς πελάτας τοῦ πατρός αὐτοῦ διαλαμβάνει.